

1927

Imprimat legal.

16. NOE. 1927

6.
ÉVF.
XL. 10.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-ÁN

CIMBORA

FŐSZERK.

BENEDEK
ELEK

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES GYER-
MEK LAPJA

A LEGVIDAMABB MUNKA

Szövegét lásd a 478. oldalon.

31
SZÁM

CSAK EGY NAPIG

IRTA: MAEL FERENCZ

*Ha csak egy reggel
Ébredne fohással minden ember,*

*S szembejövőre
Mosolyogva Istennel köszönne;*

*Nem lenne átkos,
Békülön szólna haragosához,*

*A más telkére
Irigy — sanda szemmel át nem nézne,*

*Kenyeret senki
Ne szegne máskép, csak ha megszerzi;*

*Morzából bővebb
Falat jutna a szűkölködőnek.*

*Napszálladtkor apákról maradt
Mesélő szavak
Vonnák a népes családot körbe,*

*S hálás estimára
Elpihentető éjesönd köszönne;*

*Ha csak egy napig
Vetne ki vétkeket lelkéből a hit,*

*Bizony, mondom, hogy más nap virradna
A mostani napnál,
Arra az egy megigazult napra.
(Kolozsvár.)*

Az én autógyáros barátom

Irtá: Muzsnayné Cs. Gabi.

Nekem van egy barátom, egy különös ember. Mindég együtt szoktunk sétálni és meghányjuk-vetjük az emberek sorsát, életét. Mindég azon töri a fejét, hogy miképpen lehetne az embereket megjavítani és a jókat megjutalmazni, mert, tudjátok, a jó emberek között rossz is van, miként a buza között ott a konkoly is. Valahogy a kettő együtt jár. A végén válik el, melyik erősebb, az győz a másikon. Ti, ugy-e, jobb szeretnétek, ha a jók győznének? No, már én is!

Hát erről beszélünk mindég a barátommal. Tudjátok, ez a gyáros mérnök is és nagyon érti a mesterségét. Egy izben elutazott messzire és levélben közölte velem, hogy ő most olyan országban lakik, ahol még egyáltalában autók nem voltak és mint gazdag, befentes ember kivívta a királynál, hogy más gyártmányu autókat ne engedjenek be az országba. Nem mintha egyed-árús akart volna lenni és ezzel nagy vagyonát még tetézni is akarná. Dehogy! Ő jutalmazni és büntetni akarta a nagyszámu alattvalókat. Mit gondolt, mit nem, irt nekem egy hosszú levelet, hogy utazzam hozzá és nézzem meg a gyártelepét. Hozzá tette, hogy nagyon megleszek lepve.

474

Erre, bizony, felkerekedtem én is és meglátogattam illusztris barátomat. Hát csakugyan meglepődtem.

Akkora dolgozóterme volt, hogy az összes fogadótermek elbujhattak mellette. Fekete köpenyeges munkásai ide-oda cikkáztak, mint valami különös lidércek; fekete villámsugarak. Itt úgy ment minden, mint a karikaesapás.

De mit tervezett, gyártott ez a titokzatos ember? Csak autókat; de nehogy azt gondoljátok, hogy olyan autókat mint a Ford, Fiat, Mercedes, Citroen és a többi ismert nevű márkák. (Ti is hallottatok ezekről, mert megállapítottam magamban, hogy a ma gyermekének mások a játéka, a fogadásai stb. Például nyáron egvszer Szovátán voltam. Ott az uton, a Medvető felől, igen sok autó szokott állni. Persze, sok nyaraló gyermek sétálgat az uton. Egy-egy autó hallattára így kiáltott fel valamelyik:

— Fogadjunk, ez Fiat! A másik így: Nem igaz, mert Buirk vagy Benz... és a többi. És képesek voltak ott órákig találgatni, hogy az arra berregő autó milyen gyártmányu. Egy-egy gyermek egész pontosan tudta megmondani, mindjárt az első túlkölésre.) Ezt azért szúrtam

közbe, hogy annál jobban feltünjön nektek az én barátom autógyártelepe. Az én barátom autói mellett a fenti gyártmányok kissé már unalmasak is. Nincs semmi új ezeken a megszokott autókon. Ide figyeljete: barátom mindenkinek az egyénisége szerint készítette autóit, a külseje szerint, meg a belső tartalom szerint. Bármilyen hasonlóságot fedezett fel gyáros barátom rendelési és bizonyos állatok között, ő mindjárt meg is tervezte a gépet.

Például, amíg én ott voltam látogatóban, eljött egy ur autót rendelni. Mint vendég figyeltem a rendelőt. Szeme kicsiny volt, mélyen ülő, ravaszul pislantott mindenfelé, fejét kissé vállai közé huzta, de alig észrevehetően, hangja bizonytalan, furcsa hang volt. Az egész ember ellenszenvesen hatott reám. Kíváncsi voltam, hogy ennek az embernek milyen autót fog készülni? Hát napok múlva látom a garázsban a kész gépet: szép, vörös színe messzire világított, és az én ellenszenves emberem rókaautót kapott. Ez annyiban különbözött a többitől, hogy hosszú, elmésen összeállított farka az utakat tisztára seperte, amiért a tulajdonos az államtól uttisztításért vagyont „seperte” Wertheim-székrenyébe. Csakhogy ebből a pénzből a szegényeknek is kellett rókaakomá juttasson.

Nekem az állatautók között legjobban a fecske autót tetszett. Az alja fehér, elől a hűtőtest halványrózsaszínű foltot viselt és a karosszéria acélké volt. Egészen olyan volt, mint egy fecske, kecses, tiszta fecskemadár. A hangja is, akár a fecskéé, csivogott. Egy karcsu, acélkékszemű leány volt, valamelyik miniszter leányáé, aki úszóbajnok letére úgy szelte a vizet, mint a fecske a levegőt.

És láttam egymás mellett várni tulajdonosukra: Vörösrákautót — a tulajdonosa rákvörös arcu, lassan, esetlenül mozgó bácsi — még a keze is vörös volt. Ugyanott álltak sorban sofforjeikkel a halautó, kigyóautó, pókaautó, darázsautó. Kissé távolabb egy sereg szürke verébautó csiripelte mind egy csoportban, tulajdonosaik ép így csoportosultak autóik előtt, fölőlegesen fecsgeve, akár a verebek. És annyi autót, fel sem tudnám sorolni őket! Legjobban egy majomautón kacagtam. Ez az autót egy uré volt, aki amolyan divatbáb volt, mindent utánzó, akár rút, akár szép, csak divatos legyen. Ebbe az autóba nem lehetett soffórt kapni, ezt maga vezette a tulajdonos.

Hanem, hogy milyen kedvesek voltak a gyermekek autói, hát annak velem örültetek volna! Különszerű éneklő madárkák, rigóautó, galambautó, aztán fehér nyusziautó, báránkaautó, még halványkék, meg rózsaszín acéllemezekből, „másli” is a nyakukon. Hát még a sok kedves kutyaautó! A darázsautóba egy csipősnyelvű néni ült, aki szerette szapulni az embereket.

Egy szép bagolyautó valamelyik nagyhirű tudósé volt. Oh de annyi-annyi érdekes autót, csupa gyönyörűség volt látni őket. Egyszer aztán megkérdeztem az én barátomat ilyenformán:

— Ez mind igen szép, igen jó, mert az emberek ebben a különös országban mégis csak a szépre fognak törekedni, a verébemberek, a szürkék, majd fecskeautót fognak kívánni, a rókaur majd megszelidül és báránkaautót fog akarni, vagy nagy, komoly farkaskutyaautót, de hát akkor mit csinál az elhasznált gépekkel?

Barátom nevetni kezdett és így felelt:

— Lesznek még ravasz rókaú, üresfejű verebek, ezek is majd addig járnak az én büntetőautóimmal, amíg szebbre, jobbra vágnak, a végén mindenki jóra változik és én mindenkinek új típusu csodaautót csinállok. Már annak a terve is itt van a fejemben, ki van dolgozva, csak meg kell csinálni.

— Na és maga barátom, milyen autón jár, még soha sem láttam? — kérdeztem az én titokzatos barátomat.

— Hja, az én autóm? Az enyém egy üstökös alakját viseli és csak éjjel járok vele. Magam vezetem a gépemet és nagyon szeretem. Éjjelenként, amikor különös, sejtelmes világítást lát, én rohanok ott, keresem az Igazságot, a Szépet, a Jót...

Elgondolkoztam, majd hirtelen feléje fordulva félig nevetve, félig komolyan megkérdeztem:

— Soha se gondolt reám, hogy nekem egy eféle autót tervezzen és készítsen?

Rámnézett és nagyon komolyan mondta:

— De igen, gondoltam!

És mivel éppen a garázs közelében voltunk elkiáltotta magát:

— Halló! Nyissák csak ki a 7-es számú kaput!

A 7-es számú kapu kitárult és bűgva-zűgva, finom motorberregéssel kigurult egy hatalmas, kiterjesztett szárnyu repülőgép. Egészen olyan mint egy sas.

Elkezdtem dadogni és meghatottságomban a barátom keblére akartam borulni hálám jeléül, hát uramfia, úgy belevágtam a fejem valamibe. Tapogatom, felülök, nézem, akkor látom, hogy az ágyban vagyok és a fejem az ágyfájába vágtam be.

Minden csak álom volt! Csak az volt igaz, hogy a fejem megütöttem. Igen elhittem magam, magasan szárnyaló sasra vágytam, holott csak lent szaladgálunk valamennyien.

Minden csak álom volt, de azért leirtam nektek, legalább próbálgathatjátok, hogy ismerőseiteknek milyen autót is rendelnétek, ha az én barátom egyszer csakugyan állatautókat kezdene gyártani.

És akkor megírjátok nekem.

Hogyan vesztette el a hangya a szárnyát?

Elmondja: István bácsi.

Amikor az Uristen a hangyát teremtette, az is azokhoz a szerencsés teremtetésekhez tartozott, akiknek szárnyuk volt. Finom és átlátszó volt a hangya szárnya, mint a Paradicsom vize és csillogó, mint a gyöngyház.

Amikor a kis állat a világra jött, kibontotta négy csillogó szárnyát és boldogan vágott neki a légnek. Körtáncot járt kicsiny testvéreivel és rokonaival, a méhekkal, a napsugárban; boldog volt és gondtalan.

De már az első napon munkához látott. Lerakta a hangyaboly alapjait. Összeszedte a fenyők tűleveleit, fáradhatatlanul cipelte a kis fadarabkákat és göröngyöket. Kis szobák, apró utcák képződtek belőlük és így keletkezett az első hangyaboly.

Ugyanakkor a méh is megkezdte a munkát. De míg a méh vigan röpködött, s szorgalmasan szállt virágról-virágra, hogy összegyűjtse édes mézét, a hangya csak lent, a földön mászott tovább és feledni látzott szárnyait.

Beköszöntött az első vasárnap a földön. A legszebb, a legragyogóbb, amilyen csak volt valaha. Az Ur elindult megtekinteni művét. Amikor az erdőbe ért, a hangyát pillantotta meg lábai előtt. Egy darabka fát cipelt, nagy erőlködéssel, amely kétszer olyan nagy és nehéz volt, mint ő.

— Tényleg nagyon szorgalmas állat vagy, te, hangya! — szólott az Ur. Dicséretet érdemelsz! De elfelejtetted, hogy ma vasárnap van. Vasárnap, amikor az egész mindenség pihen. Pihenj te is: szállj, repülj fel a magasba, keringj vigan a ragyogó napsugárban. Használd a szárnyadat! Mert ha nem használod, elveszited!

476

A hangya cérnavékony hangon válaszolt: — Pihenni, pihenni! Nincs időm! Rengteteg a dolgom! Nem is tudod tán, Uram, mennyi munka vár ránk, szegény hangyákra. A gyermekeim elégségre várnak, a váram még csak félig van készen, a lakószobám tisztogatást kíván...

S alig hogy elmondta, felvette újból a fadarabot, s sietve, erőlködve haladt a hangyaboly felé.

A jó Isten azonban tovább haladt. Amerre járt, minden teremtetésnek öröm gyult ki az arcán. A nap legfényesebb képét fordította feléje, a forrás gazdagabban bugyogott, a virágok kitárták pompás szirmaikat, a madarak vigan daloltak és a pillangók, mint ragyogó gyémánszemek röpködtek körül. A természet pihent és örült a létnek.

Csak a hangya dolgozott fáradhatatlanul. Nyakig merült el a hétköznapi gondjaiban és este holtrafáradtan tért pihenőre, mint mindig.

Reggel, amikor felébredt, rémülten nézett végig magán. Csillogó szárnyai lehullottak róla és ott feküdt mellette mind a négy a földön. Bánat, szomorúság szakadt rá: vége, nem tud már repülni a magasba, s vigan körtáncot járni a napsugáros légben. A földhöz szegzi most már a sorsa, a földön jár majd csak ezután... Nagyon elszomorodott...

De aztán megvigasztalta magát: — Isten rendelése, — mondta, feltápáskodott és megnyugodott lélekkel munkához látott. (Szatmár.)

Évike imája

Harangoznak a toronyba,
Megy Évike a templomba.
Kis imakönyv a kezében,
Szomorúság a szívében.

„Én Istenem, én jó Atyám,
Gyógyítsd meg az édes anyám!
Oh, ne jussak árvaságra,
Örökös szomorúságra!”

Ennyi s nem több az imája,
S a jó Isten lenéz rája,
Lenéz rája szeretettel:
„Ne sirj, ne sirj, nem hagylak el!”

E—ó.

A Fehér Sas.

Vidám diákregegy.
Írta: Fabián Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

— En már elástem a baltánkat a fás kamrában, — kotyogott a „Kék róka” — nem is találta meg az édes apám; meg is rakott érte.

Szöke tanár úr mosolygott.

— Akkor talán kiszivhatnánk a béke-pipát.

A tanár úr egy hosszuszáru pipát vett elő, megtönte jól szép aranyárga verpelével. Rágyújtott és jóízűen szippantgatott belőle, azután a „Szürke farkas” kezébe adta a füstölgő jószágot. Az indiánusok körbe ültek a földre és nézték a „Szürke farkas”-t, várták, hogy mit csinál majd a pipával?

Ferkó nagy komolyan szippantott egyet a pipából. A szeme szikrát hányt, könyezett. A füst kaparta a torkát, krárogott, köhögött erősen. A cserkészek nevettek, mulattak a pipázó indiánuson. Ezt elfutotta a méreg és dacosan tovább szivta a pipát. De amikor a tengeri betegség egyik tünetét érezte (dacára annak, hogy még nem járt tengeren, erre a betegségre mégis ráismert) gyorsan tovább adta a pipát a „Kék rókának”.

Mezei Samu csak nézte egy darabig a pipát, majd óvatosan szippantott egyet. Elfintorította az orrát. Megvetőleg sózott.

— Micsoda dohány ez? Még ez is dohány? Melyik kukoricaföldön szüretelték ezt a hitvány anyagot? Ennél még a tölgyfalevél is jobb dohány!

Mezei Samu nem akart „Szürke farkas” sorára jutni, aki fakó arccal, kidülledt szemmel igyekezett megmenteni főnöki méltóságának maradványait. Látszott rajta, hogy ő mostan egy tengeri kéjutazás gyönyöreit élvezzi virágos képzeletében és most épen egy közelgő tengeri vihar képzete ébred kóválygó agyvelejében.

Mezei Samu átnyújtotta a pipát Geese Pistának.

A kis cow-boy átvette a pipát, hüvelyk ujjával lenyomkodta egy kicsit a dohányt a pipa és jóízűt szippantott. Szitta a pipát és az füstölgött, mint valami gőzmasina. Roppant élvezte a finom dohányt. Az igazi szakember tudásával kezelte a hosszuszáru pipát. Behunyta a szemét, ráshivta a füstöt a tüdejére és lassan eresztette ki nagy szünetekben. Majd az orrán füstölt mint valami gyárkémény. Egyszer aztán jó sok füstöt gyűjtött a pofazacszkójába, kerekre nyitotta a száját és úgy lökte ki magából a füstöt. Szép füstkarika pöffent elő a szájából. Majd újból egy karika. Még egy. Amikor a három

füstkarika a levegőben lebegett, keresztüldugta rajtuk a pipaszárát a karjával együtt. Majd egy nagyobb füstkarikát fujt a feje fölé, azután fölállott, a fejét óvatosan keresztül dugta a gomolygó karikán és kibujt rajta, úgy, hogy a derekát fogta körül a füst. A legvégén még három betűt fujt ki, amelyeket a pipaszárával kacskaringózt ki. Ez már igazán kacskaringós volt. A három betűre mindenki ráismert. Az egyik az „S” betű, a másik az „O” betű, a harmadik újra az „S” betű volt. S. O. S.!! Mindenki nevetett. De nem az indiánusokon nevettek! Hohó! Minden szem Tokára irányult, aki savanyuan mosolyogva pislogott a nevető arcokra.

Geese Pista mutatványai oly csodálatosak voltak, hogy még a „Szürke farkas” is magához tért és szerencsésen elzuggott felette a tengeri vihar.

Szöke tanár úr elismerőleg bólintott.

— Ördögöd van, kis fiam! Hiszen te úgy füstölsz, mint valami lokomotív.

A Talpas kutyus büszkén ugatott. Látszott rajta, hogy érzi az elismerést, amelyben kis gazdája részesült. Ő is élvezte a dicsőséget. Csóválta a farkát, mint valami diadalmi zászlót.

Geese szerényen háritotta el a dicsőséget.

— Ej! Mi ez? Egy kis pipa dohány. Az én kis öcsém látnák, amikor hazajön az iskolából, az tud még csak pipázni kilenc esztendő életére! Ugy-e, Talpas?

Talpas vigyorgott. Nevetett mindenki.

Szöke tanár úr a „Szürke farkashoz” fordult.

— Tudod, mit gondolok magamban? Lépj be az indiánus csapatoddal a cserkészek táborába.

Ferkó elvörösödött örömeiben. A kis Gyula szeme megcsillant. Mindegyik indiánus meglepetéssel fogadta az ajánlatot. Talpas is hegyezte a fülét.

— Hogy képzeli azt a tanár ur? rebegett a „Szürke Farkas”.

— A dolog egyszerű. Ti még fiatalok vagytok. Ugy látom első, második osztályos diákok. Gimnázisták, reálisták, polgáristák. Csak a Geesét nem tudom, hová jár.

— Hatodik elemi! — vágta ki büszkén a kis cow-boy. — A Talpas pedig a felső kuvasz-akadémiára. Ugy-e, Talpas?

— Szóval, még fiatalok vagytok. De próbacserkészek lesztek. Farkas-kölykek! Megtartjátok indiánus ruhátokat, fegyvereiteket. Önálló

csapat maradtok, a mi csapatunk mellett. Hiszen, mikor a nagy nemzetközi Jambore volt, ott is láttam egy indiánus cserkészcsoportot. Amerikaiak voltak. Még egy igazi vérbeli indiánus fiú is volt közöttük.

— Ennek az apja bizonyára nagy törzsfőnök volt és sátorban lakott? — kérdezte felderült arccal a „Fehér sas”.

— Az apa bizony szappangyáros és egy felhőkarcoló 21. emeletén lakik New-Yorkban. De ő azért mégis indiánus és tiszta jeles az amerikai kollegiumban. Szóval, a ti ügyes csapatotokat szívesen fogadnám a cserkészeim közzé. Ha beleegyeztek, akkor most itt mindjárt leteszitek a próbacserkész fogadalmat. Két-három év múlva pedig igazi cserkészek lesztek. Nos, beleegyeztek?

A kis indiánusok örömmel ugráltak fel. Jókedvűen sorakoztak a zászló mellé és meghatottan mondták el a fogadalmat, három ujjukat az ég felé emelve.

A fogadalom után Szóke tanár ur sorban kezét fogott a kis indiánusokkal. A kis Talpas is nyújtogatta a mancsát a tanár ur felé, a tanár ur hát vele is kezelt.

— Most pedig, cserkészek, próbacserkész indiánusok, ide figyeljétek. Ebben az ünnepélyes pillanatban egy nagy dolgot közlök veletek. Péter—Pál napján itt nagy cserkész nap lesz. A fővárosi kerület cserkész csapatai lejönnek ide és gyakorlatot tartanak a dunántúli csapatokkal. Nagy ütközet lesz itt a kukullói major és az oladi erdő között. A pesti csapatok ütköznek meg a vidékiekkel. Közel másfél ezer cserkész fog itt küzdeni a dicsőségért. Erre kell most készülnünk. Ebben fog részt venni az a kis indiánus csapat is, amely most tette le a próbacserkész fogadalmat. Nagy feladat előtt állunk. Minden erőnket ki kell fejtenünk, hogy a vidéki cserkészek szégyent ne valljanak. Ha erős hittel és bizó akarattal készülünk a küzdelemre, akkor tudom, hogy a győzelem a miénk lesz és idegen cserkész-csapat győzelmi zászlója nem fog a mi halmainkon lobogni soha.

A cserkészek harsányan éljeneztek. Azután megölelték a kis indiánusokat, a táborba vezették és sorba megmutogatták azt a sok csodát, a melyet a cserkészek teremtettek elő. A kis indiánusok ebédre is ott maradtak. Toka olyan ebédet főzött Szunyogi segítségével, hogy a kis indiánusok nem győzték eléggé dicsérni. Gecse Pista egymaga három porciót kebelezett be. Ebéd után lehevert egy tölgyfa árnyékába, elkérte a békepipát és megelegetetten eregette a szebbnél-szebb füstkarikákat. Ő volt az egyetlen (igaz ugyan, hogy csak próbacserkész), aki a fiuk közül pipázhatott. Mellette a Talpas rágicsálta a csontot.

A legvidámabb munka

— Mühlbeck rajzával. —

Megérett a szőlő. Hangos a hegyoldal. Hej, milyen hangos! Hej, milyen népes! Szőlőhegynek oldalát ellepte a falu népe. Szedik a szőlőt. Kosárba, puttyonba. Telik a kosár, telik a puttyon. Telik a kád is. Abba hordják a szőlőt. Szőlő levét ottan kitapossák. Ebből lesz a bor.

Hangos a hegyoldal. Hej, milyen hangos! Dalolnak a legények, leányok. Huzzák a cigányok. Ez ám a vidám munka. Dalolva, muzsikaszó mellett dolgoznak. Itt a csösz is. Nagyot durrant a puskájával. Sikoltoznak a leányok. Szétrebbennek a verebek, a rigók. De megint visszaszállnak. Hadd lakjanak jól utoljára szegények. Nem bántják őket.

Lement a nap. Esteledik. Legény, leány táncra kerekedik. A csillagok kigyulnak az égen. Feljött a hold is. Lebámul a szőlőhegyre. Van, mit bámuljon. Volt szőlő, nincs szőlő. Bor lett belőle. Tegnap nagy csendesség. Ma nagy vigaság. Ugy ám, öreg hold! Ez az igazság.

E—ó.

Egész halom csont hevert előtte. Válogatott is benne kedvére. Gecse Pista boldogan sóhajtott fel az ebéd utáni gyönyörűségében:

— Hej, csak jó világ van itt a cserkész-táborban! Ugy-e, Talpas?

De Talpas nem válaszolt. Buzgón rágta tovább a csontot.

KILENCEDIK FEJEZET.

Szellő, a csodálatos. Mezei Samu megfékezi a musztángot, a prairik vad paripáját. Egy csodálatosan megnyert fogadás története.

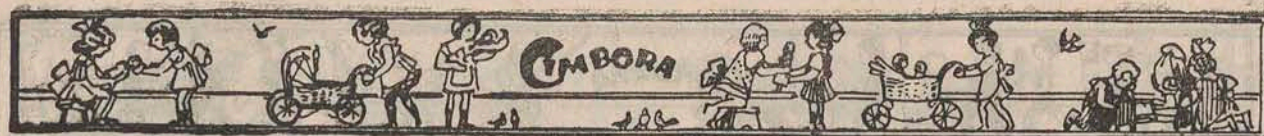
Az indiánus csapatnak igen kedves játszótér volt a legelő, amelyen sokszor katonák is gyakorlatoztak. Gyalogosok, tüzérek, sőt huszárok is. Egy délután a huszárokat nézték az indiánusok. A „Szürke Farkas”, a „Fehér Sas”, a „Kék róka”, a „Nagy bölény”. Szóval a társaság legelőkelőbb tagjai. Gecse Pista is ott settenkedett Talpas kutyájával együtt.

A kis indiánusok nem tudtak betelni a daliás huszárok látásával. Ahogy azok vágattak, hirtelen megálltak, harsogó trombitaszó mellett kivont karddal rohamra száguldottak, az valóban gyönyörűséges látvány volt. Elnézték volna itéletnapig is.

Matolesi Ferkó nagyot sóhajtott.

(Folyt köv.)

Tamás érdeklődik

(Beszélgetés a növényekről.)

TAMÁS: Sohasem tudom elfelejteni azt, amit egyszer a növények születéséről mondtál. Azóta gyakran gondolok a rejtelmes, zúgó tengerre és úgy tűnik fel nekem a hullámzó óceán, mint egy óriási bölcső: ringatja gyermekeit.

APA: Különös gondolataid vannak néha. Én csak annyit mondtam neked, hogy a tudósok többségének véleménye szerint a növények élete a vízben kezdődött s onnan masiroztak ki a partra. Masirozásról beszéltem, mert a növényvilág olyan volt, mint egy jól szervezett katonai tábor. Voltak előőrsei, kémei, katonái és a szárazföld meghódításáért folytatott háborúnak végtelen sok áldozata. De a tenger küldte a tartaléks csapatokat, a hódítók lépésről-lépésre haladtak előre. Az első állomás a vizes part volt, melyet el-elöntött a tenger. A gyengébbek elestek, az erősebbek megállották helyüket. A következő lépés a száraz talaj volt, amelynek belsejében azonban víz vagy nedvesség van. A növény felső része szárazon állott, csak az eső öntözte már, a lábai, ezernyi apró ujjakra oszló lábai, továbbá is vízben állottak. Amikor már ide jutott a növényvilág, rohamosan nyomult előre. Felment a magas szirtekre, leszállt a föld belsejébe, elfoglalt minden parányi helyet, sőt beköltözött az állatvilág és az ember belsejébe is, mérhetetlen nyomorúságot és szenvedést okozva. Millió meg millió élni vágyó csirával telt meg a levegő; az emberi tudomány nagy részükkel szemben tehetetlen. Szaporaságuk elképzelhetetlen: a betegségek legveszedelmesebb fajtáit ők okozzák. Mindenütt van növényi élet, csak a teljesen száraz, harmattalan vidéken nincs. A növények tábora legyőzhetetlen: ők a föld ősi birtokosai. Az életük talán visszanyulik abba a korba, amikor még tenger sem volt. Apró élőlényeket fedeztek fel nagyítóval 70–80 fokos forró vízben, sőt a forró vízgőzben is. Egyes tudósok szerint a növények családfaja visszanyulik abba a korba, amikor még az óceánok vize gőz alakjában gomolygott a forró föld felett. Hej! milyen zuhanás volt az, hogy a lehülő földre lecsapott a levegőben levő hatalmas víztömeg. A növényvilág bizonyára örömmel üdvözölte az eseményt. Élete nyugalmasabbá lett, a fejlődési lehetőségek megnyíltak számára.

TAMÁS: Ugy beszélsz a növényekről, mintha éreznének, mintha tudatosan vonultak volna ki a tengerből, azzal a kitüzött céllal, hogy hódítanak. Majdnem azt hittem, hogy vezért választottak és csatatervet állapítottak meg. Amikor vándorlásukról beszéltél, a vándormadarak-

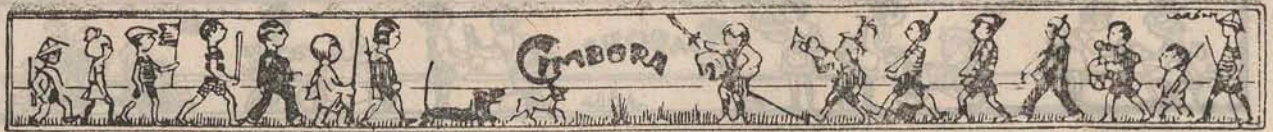
ra kellett gondolnom, melyek itt hagynak bennünket, hogy táplálékot keressenek.

APA: A növényeket nem a táplálék hiánya üzte ki a tengerből: a tenger, szülőanyjuk, lett hűtlen a part közelében élő csoportokhoz. A földkéreg emelkedése és süllyedése következtében meg a folyók torkolati iszapjának elszaporodása folytán, továbbá sok minden ok miatt a tenger is alá van vetve a mulandóság törvényeinek. Partjait változtatja: előnyomul és hátrál, ő is élet-halál harcot folytat a szárazfölddel. Egy csatavesztés után, visszavonulás alkalmával számtalan gyermekét hagyta cserben. Legnagyobb részük elpusztult, mikor az életető víz elvonult, voltak azonban olyan növények, melyek nem akartak megválni az élettől. Kétségbeesetten küzdöttek a halál ellen és sikerült nekik életben maradniuk, míg a dagály újra elborította és felfrissítette őket. Később megelégedtek azzal, hogy lábaikat vízben tarthatják és felső részüket az eső és harnat öntözi. De csakugyan elindultak hódító utra. A csirák végtelen tömege szállt előre és a növény elköltözködött a tenger mellett levő mocsaras talajból.

TAMÁS: Mégis csak úgy beszélsz a növényekről, mint a költözők madarokról, pedig az egyik főkülömbőség a növény és az állat között, hogy a növény helyhez van kötve, az állat meg vándorol.

APA: Az egyes növény talán helyhez van kötve, de a növény-faj nincs: vándorol az is, mint az állat. Ha megvizsgáljuk az angol, német vagy magyar kőszentet, azt tapasztaljuk, hogy régebben a déleuropai fák sokkal északabbra is erdősegeket alkottak. A kőszén egy része belőlük képződött. Egy nap meggondolták magukat, vezért választottak és elindultak dél felé. No ne haragudj: nem egészen így volt. A vándorlás lassan történt, de olyanféle okokból, mint a madarak vándorlása. Jött a hideg észak felől. A hőmérséklet nem volt mindig egyforma Európában. Többször nagy lehülések voltak. Nem jött ez egyszerre, hanem évezredek folyama alatt. A növények szórták szét magvaikat, de csak azok keltek ki és azoknak az ivadékaik voltak életképesek, amelyek melegebb vidékek felé értek. Ez történt az unokákkal is. A növényvilág melegekedvelő kényeskedői így húzódtak dél felé; észak felől pedig betörték azok, melyek hozzászoktak a hideghez és elfoglalták a kényes elődök helyét. A növény nem tud repülni, lassan költözködik, de — mint látod — szintén vándorol.

TAMÁS: Ezt most már értem, de van egy különös gondolatom. Ha hideg és meleg változott Európa középső részén, a növényeknek vissza kellett volna költözködniök, amikor a zivataros idő és jött helyébe a felmelegedés.

APA: Igazad van, de nézz csak Európa térképére. A visszajönni akaró növényeknek át kellett volna törni az Alpokon és a Kárpátokon. Borzasztó két akadály volt előttük. Nem tudtak visszajönni. Később egyesek mégis visszakerültek, de emberi segítséggel; át kellett hozni őket az akadályon.

TAMÁS: Ha nem tudtak visszajönni; akkor lemenni se tudtak. Akkor a költözködésnek meg kellett állnia a nagy hegyek tövében.

APA: Látom, hogy meg akarsz fogni; zarvarba is jönnék, ha előre nem vártam volna kérdéssedre. Bizony, fiam, a lefelé költözködő növények nem jutottak át az Alpokon. Odáig vonultak és beleütközve a sziklabércebe, egymásután véreztek el. Az Alpok északi részeinek tövében nagy növénytemető volt. Az Alpok déli részén azonban éltek a testvérek, tehát úgy tűnik fel a dolog — mintha az északiak keresztül nyomultak volna a zord bérceken, hogy testvéreik keblére boruljanak.

TAMÁS: Amikor felmelegedett Közép-Európa, az északi növények visszavonultak, de a déliek nem tudtak visszatérni, ezen a területen nem lehetett gazdag a növényzet.

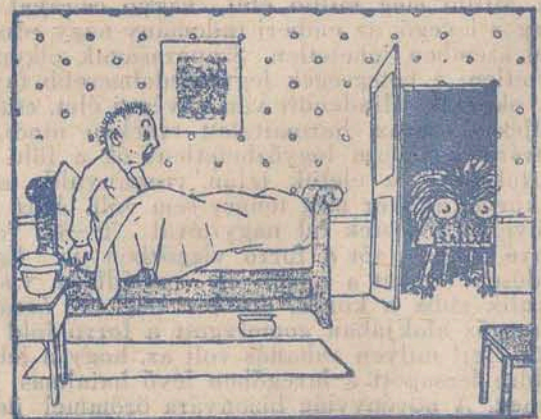
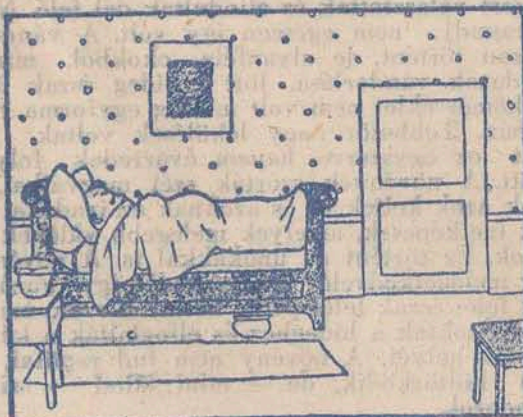
APA: Ebben teljesen igazad van. Meg kellett volna indulnia a bevándorlásnak. Ha Európa térképére nézel, észreveszed, honnan jöhetett. A hatalmas Ázsia a népvándorlás előtt rábocsátotta Európára növényvilágának sok érdekes fajtáját. Vezért ugyan a növények nem választottak, mégis terjedelmes birodalmakat alapítottak nálunk. A növények vándorlásának még nincs vége. Küzdenek az előnyomulásért, mint a tenger a szárazfölddel. Minden alkalmat megragadnak, hogy birodalmukat kiterjesszék. Az ember figyeli előrehaladásukat, mert következtet belőle. Két évezred óta feljegyzéseink vannak Közép-Európáról. Kicsiny idő ez aránylag, mégis fontos változásokat tapasztalunk. Németországban a tölgy helyét lassan a bükk, majd a bükk helyét a fenyő-család foglalja el. Lassu hőmérsékletesökkenés következett be, de még jó ideig nem kell ivadékaiknak attól félniök, hogy újból jég fogja takarni Európa közepét.

(Budapest.)

A szörnyeteg

— Szörnyen szörnyü történet. —

Még a hátam is borsódzott, amikor ezt a szörnyen szörnyü történetet elmesélték nekem. Most is borsódzik, amint tovább mesélem nektek. A szörnyen szörnyü történet egyik hőse: Béltéki naccsás ur, akinek szörnyen szörnyü gyomorbaja volt, a másik hőse — szörnyen szörnyedek, ha csak rá gondolok: egy szörnyen szörnyü szörnyeteg.

— Doktor ur! — rimázkodott Béltéki naccsás ur szörnyen a házi orvosnak. — Maga egy szörnyen szörnyü kegyetlen ember. Magától én szörnyen szörnyü halált halhatok. Rendeljen már valamit, amitől megszűnnek szörnyen szörnyü fájdalmaim.

— Mondta a doktor ur:

— Szörnyü szörnyen sajnálom nagyságodat.

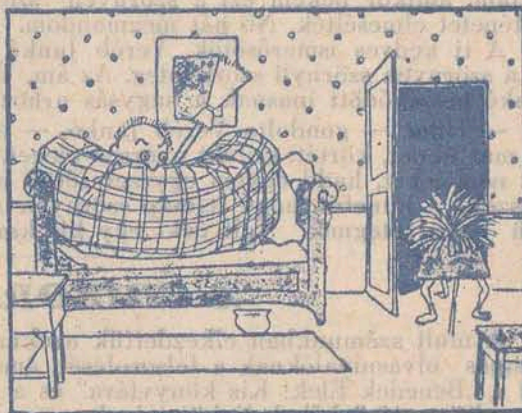

de hiába rendelék orvosságot, ha szörnyű szörnyen sokat eszik. Ne tessék este bevacsorázní. Elégedjék meg egy bögre befőttel. Reggelre is ez a legjobb. Így szörnyű könnyű lesz a gyomra, édes az álma, édes az ébredése — próbálja meg!

Hát mit nem tesz a szörnyen szörnyű beteg ember! Bélteki nagysás ur lemondott a dus vacsorákról s lám, már első éjjel pompásan aludt, miután — egy bögrécske befőttet bekanalazott.

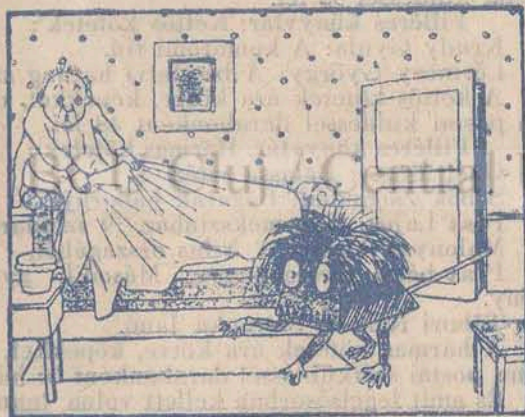
Es ott állt már reggelre készen az éjjeli szekrényen a befőtt és Bélteki nagysás urnak szörnyen szörnyű szép álmai voltak. A menyországba sétált az angyalkákkal s közben le-leült és befőttet kanalazott: barack-, körte-, ringló-befőttet. Tyü, tyü, jaj de pompás, jaj de jó, gyenge gyomornak való! — szavalta álmában a nagysás ur.

zelebb csuszott az ágyhoz valami szörnyen szörnyű szörnyeteg.

— Huh! — ugrott ki az ágyból a nagyságos ur. Hogy villog a szeme! S mily szörnyen boglyas a haja! Segítség! Segítség!

A szörnyen szörnyű szörnyeteg szörnyű szörnyen morgott, aztán csak csuszott elébb s meg sem állt, amíg az éjjeli szekrényig nem ért.

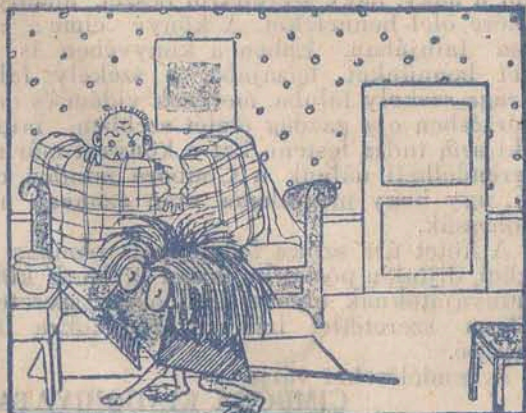
Ám egyszerre csak arra ébredt fel, hogy kinyílt az ajtó s két nagy kerek szem meredt reá. — Ki az?! Ki jár itt? — nyögte szörnyen szörnyű siralmasan a nagyságos ur. Semmi válasz. — Huh, valami szörnyeteg! — rémüldözött a nagyságos ur. S csakugyan, mind közelebb, kö-

A nagysás ur szörnyen szörnyű ijedtében magára rántotta a matrácot, a mögül nézte, hogy a szörnyen szörnyű szörnyeteg első két lábát räteszti az éjjeli szekrényre, éjjeli szekrényen a beföttes bögrére.

— Huh! egy életem, egy halálom! — huhogott a naccás ur, — a beföttemet nem hagyom! A sötétségben egy hosszunyelű seprő akadt a kezébe, de mégis csak meggondolta a dolgot s szípegve-szepegve nézte, hogy a szörnyen szörnyű szörnyeteg milyen szépen, lassan, csendesen mászik ki az ajtón a kedves kis beföttes bögrécskével. Volt bögrécske, nincs bögrécske.

— De hát ki volt az a szörnyen szörnyű szörnyeteg? Mondje meg már, Elek nagyapó!

Hát nem csudálom, hogy így türelmetlenkedtek. Magam is ilyen szörnyen szörnyű kíváncsi voltam, amikor nekem ezt a szörnyen szörnyű történetet elmesélték. No hát megmondom.

A ti kedves ismerősötök, Veréb Jankó volt az a szörnyen szörnyű szörnyeteg. Az ám, Veréb Jankó beszegődött inasnak a nagysás urhoz.

— Hüüm, — gondolta Veréb Jankó, — ettem én már almát, körtét, szilvát nyersen eleget, többet nem lehet, hadd egyem egyszer főttet is. És kieszelte a huncfut, hogy felesap szörnyen szörnyű szörnyetegnek. Volt neki egy kis karikás

szekerecskéje. Azt felfordította, lószórból egy szörnyen szörnyű boglyas haját kötött a szekerecske hasára, akkor a szekerecskét a fejére borította s úgy mászott be éjjel négykézláb a nagysás urhoz. A huncfutság pompásan sikerült, uccu! be az istállóba, ahol senki se látja, ottan mind egy cseppig bekanalazta a szörnyen szörnyű pompás beföttet.

— Egészségére váljék, nagysás ur! — kiáltotta Jankó, amikor kész volt a beföttel.

Mert hát Jankó mindig is szörnyen szörnyű illedelmes fiu volt ám! **Elek nagyapó.**

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA

A mult számunkban elkezdettük azoknak a pompás olvasnivalóknak a felsorolását, amelyeket a „Benedek Elek: Kis könyvtára” és a „Filléres Könyvtár” békebeli köteteinek megszerzésével részetre szállíthatunk. Jelen számunkban folytatjuk e könyvek jegyzékét és jóleső örömmel állapítjuk meg, hogy a legutóbb felsorolt könyvekből sokan és nagy számban rendeltek, annyira, hogy egyik-másik kötetből minden példány egyszerre kifogyott. Ez csak buzdításul fog szolgálni nekünk a jövőben is és igyekezni fogunk mindenkor, hogy számotokra minél több és szebb ifjusági munkát biztosíthassunk a legkedvezőbb áron.

Kaphatók a következő kötetek:

Benedek Elek: Kis könyvtára:

Lengyel Laura: Történetek, mesék.

Jakab Miklós: Erdélyi szász népmesék.

Egri György: Bohókás történetek.

Mosdóssy Imre: Utravaló.

Schöpflin Aladár: A haladás útján.

Sárándy István: A mesék országában.

Teveli Mihály: A zászló.

Sziklay János: Azok a jóbarátok.

Minden kötet ára kemény kötésben, díjtalan postai küldéssel 52 lei.

Filléres Könyvtár. Szerkeszti Gaál Mózes:

Sebők Zsigmond: A kis mérnökök.

Móra István: Katóka könyve.

Sebők Zsigmond: Falusi cica a városban.

Gaál Mózes: Bem apó.

Pósa Lajos: Csali mese.

Benedek Elek: Elek nagyapó meséi. Második gyűjtemény.

Gárdonyi Géza: Mindentudó Gergely bácsi első könyve.

Lampérth Géza: Pápai diákok kalandozása a Bakonyban.

Lampérth Géza: Három pápai diák balatoni kalandozásai.

Murai Károly: Gyermekszínház. (Négy szindarab.)

Sebők Zsigmond: Cserebogár urfi a tengeren.

Krudy Gyula: Hortobágy.

Minden kötet ára kötve, képekkel, díjtalan postai küldéssel 52 lei.

Filléres könyvtár. Kettős kötetek:

Krudy Gyula: A komáromi fiu.

Lőrinczy György: A bizófalvi harang szava. A kettős kötetek ára kötve, képekkel, díjtalan postai küldéssel darabonként 48 lei.

Filléres könyvtár. Hármass kötetek:

Gaál Mózes: Balassa vitéz.

Sebők Zsigmond: Bogarak háboruja.

Pósa Lajos: Gyermekszínház. (9 szindarab.)

Malonyay Dezső: A Nilus országából.

Pósa bácsi meséskönyve. Második gyűjtemény.

Tábori Róbert: Sztropka Janó.

A hármass kötetek ára kötve, képekkel, díjtalan postai szétküldéssel darabonként 66 lei.

És amit legelső sorban kellett volna tennünk, bejelentjük Nektek, hogy november 15.-én jelenik meg Elek nagyapónak egy új könyve. A ti Elek nagyapótok új könyve, akinek legédesebb, legtisztább magyar nyelven irt szívehezszóló meséit, történeteit olyan örömmel várja a Cimbora minden egyes olvasója. Csodálatos tolla mosolyt fakaszt és könnyet csal ki és minden egyes sora arról a nagy, nagy szeretetről beszél, amellyel a keblére ölel benneteket. A könyv címe: Edesapám falujában. Ebben a könyvében is odavezet bennünket hazájába, a székely faluba, a drága székely faluba, melynek vidám és derüs, de érzésben oly gazdag életét szebben, mint ő, senki sem tudja festeni. Ezt a könyvet már most megrendelheti nálunk a Cimbora minden olvasója, úgy hogy megjelenés után azonnal megküldhessük.

A kötet ára színes fedőlappal, pompás képekkel, díjtalan postai küldéssel 27 lei. E kötetet mindnyájatoknak olvasni kell olyan szeretettel, amilyen szeretettel irta azt számotokra Elek Nagyapó.

A rendeléseket várja a

CIMBORA KIADÓHIVATALA.

Mackó koma és Rókáné komámasszony

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Volt egyszer egy szegény ember. Ennek a szegény embernek volt két ökröcskéje. Egyszer, amint a földjén szántogatott, szeme-szája elállott, olyan csudát látott. Eppen az ő szántóföldje mellett sétált mackó koma egy nyuszival, s mit gondolt, mit nem a nyuszika, nyakába ugrott mackó komának s össze-visszacsókolta. Erősen szégyellette a koma, hogy őt egy haszontalan nyuszika megcsókolta, odament a szegény emberhez s mondta neki:

— Hallod-e, te szegény ember, ha senkinek meg nem mondom, hogy a nyuszika megcsókolta, egy fazék mézet adok neked, de ha elárulsz, elevenen megeszlek.

Bezzeg, hogy a szegény ember szentül megígérte ezt, mackó koma pedig mindjárt hozta is a mézet. De este, amikor a szegény ember hazament, mackó koma titkon utána sompolygott, felment a padlásra s hallgatódzott, hogy vajjon a szegény ember nem árulja-e el.

Na, bement a szegény ember a házba, asztalhoz ült, vacsorázott, aztán elétette a mézet, hogy egyék abból a háznépe is.

— Hát ezt kend hol kapta? — kérdezte a felesége.

— Ott, ahol, — felelt kurtán az ember, — egyél, ne törődj vele.

De az asszony addig fagatta, hogy mégis elbeszélte, mi történt.

— No, megállj, — dörmögött magában mackó koma, aztán szép csendesesen leszállott a padlásról s elcammogott a szegény ember földjére. Másnap reggel ment a szegény ember is a földjére s már ott volt mackó koma.

— Jere, jere, — mordult rá mackó koma, — elevenen megeszlek! Hogy mertél elárulni?!

Hej, megijedett a szegény ember! Esküdött, hogy így meg úgy, ő nem árulta el, de hiába, mert mackó koma rásütötte a hazugságot.

— Igaz, igaz, — adta meg magát a szegény ember, — de legalább addig kegyelmezz az életemnek, amíg a földescskémét megszántom.

— Jól van, nem bánom, — mondotta mackó koma, — de siess a szántással, mert mindjárt visszajövök.

Hej, Istenem, búsult a szegény ember, sóhajtozott, hogy most már mi lesz az ő gyermekeivel! Hát éppen akkor vetődött oda rókáné komámasszony s hogy látta a szegény ember nagy bánatját, megkérdezte: mi bajod, szegény ember?

Elmondja a szegény ember, hogy mi nagy bajba esett, de rókáné komámasszony kicsinylően legyintett: hát még ez is baj? — Mit adsz, ha kihuzlak belőle?

— Adok egy zsák csirkét, s még azonkívül egy párt!

— Jó, — mondotta rókáné komámasszony, — én most elmegyek, s amikor mackó koma idejön, ott leszek annak a hegynek a tetején, nil én majd ezt kiáltom neked: „hé, atyafi, erre vadász a király, van-e vad ott? Te feleld azt, hogy: nincs! Ha aztán azt kérdem tőled: mi az ott melletted? feleld azt, amit a mackó mond.”

Azzal elment rókáné komámasszony s mindjárt jött mackó koma, de akkor már rókáné komámasszony ott volt a hegy tetején s kiáltott:

— Hé, atyafi! Erre vadász a király. Van-e vad ott?

— Mondjad: nincs, — sugta mackó koma a szegény embernek.

— Nincs! — kiáltott az ember.

— Mi az ott, ami melletted van?

— Mondjad: szenes tuskó, — sugta mackó koma.

— Szenes tuskó!

— Dugd zsákba! — kiáltotta rókáné komámasszony.

— Dugjál, — kérte mackó koma.

— Bedugtad? — kérdezte rókáné komámasszony.

— Be!

— Most kösd be a zsákot jó erősen.

— Kössed, — kérte mackó koma.

— Bekötötted? — kérdezte rókáné.

— Be!

— Na, most üssed az ekevassal, ahogy csak bírod.

Bezzeg, hogy megfogadta a szegény ember a rókáné komámasszony szavát s holtra verte mackó komát.

Akkor aztán lejött rókáné komámasszony a hegyről, a szegény ember meg nem győzött hálálkodni.

— Amint hazaérek, — mondta, — megtöltök egy zsákot csirkével s azonkívül hozok neked egy pár csirkét.

— Ugyan, ugyan, szerénykedett rókáné komámasszony, — minek egy zsákkal? Elég nekem egy pár csirke is.

— De így s de úgy, — erősködött a szegény

ember. — ha én egyszer valamit ígérek, meg is tartom!

Azzal hazament s mondotta az asszonynak: — No, feleség, fogj össze egy zsák csirkét s még azonkívül egy párt, mert ez meg az történt velem.

— Hát megbolondult kend, — pattogott az asszony — hogy ennyi csirkét ígért egy rókának? Elég lesz annak egy pár csirke is!

Addig beszélt, pattogott az asszony, hogy a szegény ember meglegedett az egy pár csirkével, a zsákba meg beledugtak két kutyát. No, komámasszony, úgy látszik, most az egyszer téged is becsaptak!

Nosza, a vállára vetette a szegény ember a zsákot, kezébe vette az egy pár csirkét s ment rókáné komámasszonyhoz.

— Hát csak cseszd el, — mondta a komám-

asszony — majd elfogom én őket.

— Jobb, ha közelebb jössz, mondta a szegény ember — úgy bizonyosan elfogod.

Rókáné komámasszony közelebb ment, a szegény ember meg eleresztette az egy pár csirkét, de mindjárt oldotta a zsákot is. Uccu! kiugrottak a kutyák, komámasszonyt közrefogták, jobbról, balról alaposan helybehagyták. Alig tudott szegény feje tovább illanni.

Amikor hazaért a komámasszony, azt mondta magamagának: sem apám, sem anyám, sem semmiféle nemzetségem nem volt bíró. Hogy is lehettem olyan számár, hogy másoknak a dolgába beavatkoztam? Na, lesz ezután eszem, hogy ezt többet nem teszem!

Mit gondoltok, vajjon megtartotta-e a fogadását?

(Kisbaczon.)

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Apó!

Kinőttem ugyan az unokák sorából, de mint az én kis cimborám igaz jóbarátja, beállok a sorba s illendően beszámolok a nyári vakációmról.

Nem jártam biz' én semerre sem. A nyári nap ragyogásában itt gyönyörködtem ebben a kis faluban s itt élveztem áldott melegét is. Csak arról gondoskodtam, hogy a Cimborák országából legalább egy követ érkezéskor ide mihozzánk is.

A követ kincses Kolozsvár városából Farkas Mancsi Cimborá-unoka személyében szerencsésen meg is érkezett. Az ő szíve dobbanását éreztem a legvágyakozóbbnak a néhanapján hozzám is érkező kedves firkairások nem mindig egyenes sorai között. A választás így reá esett.

Elek Apó munkásságát dícséri ékes szépen, hogy egymás előtt ismeretlen, az idők nehézsége miatt talán kűsűtött szemmel járó gyermekek fejét felemelkedni, érdeklődéssel egymás felé fordulni látjuk. Az én Jolánkám és Mancsi soha nem ismerték volna egymást az Elek Apó Cimborája nélkül, amely szeretetre, egymás megbecsülésére tanítja a gyermekeket.

Élvezet volt nézmem a két gyermek ismerkedését.

A kis követ kezdetben tartózkodó volt, mondhatnám — félénk. Hogyne, a Róza néni lánya okvetlen valami tökéletes lény kell hogy legyen, akivel csak válogatott szavakban lehet társalogni s akivel szemben minden mozdulat megfontolandó! Bizony, nagyon dőcögött, el-el akadt a diskurálás. Féltre fordulva jókat mosolyogtam a két lányka oldalpillantásain, amelyekkel egymást méregették. Gondolom, nem tartották illőnek, hogy sokáig nézegessék egymást egyfolytában.

Nosza hamar megtört a jég! Alig pár óra leforgása alatt kitűnt, hogy az én kislányom is csak olyan, mint

a többi serdülő leányka: apró hibákat, gyarlóságokat elkövető — gyermek. Erre szent lett a barátság, vidám nótaszóval, derűs kacagással fűszerezve.

Ámulva látta kis Cimborá követünk, mint röpiül az idő — unalmat nem ismerve — egy ilyen kicsiny faluban is.

Azt, persze, ő nem tudta, hogy egy testben, lélekben ép gyermeknek alapjában véve olyan édesmindegy, hogy a tengerparton, divatos fürdőhelyen, vagy egy istenhátamegetti kis faluban van-e. Egészséges gyermek-sége mindenütt megleli a maga szórakozását, amely igazán nagyon kevés külső behatást igényel. Erre vonatkozólag elmondom a két leányka nyári együttesének egy fél napi történetét.

Férjhez ment a Pelle Marcsa. Vagyis — lakodalom volt a mi utcánkban! Eddig rendben volt a nóta, csak ott zavarodott össze, hogy — nem voltunk ám oda hivatalosak mi is. Hej, de bántotta ez Mancit, aki még sohasem látott paraszt lakodalmat.

Az esküvő napján a menyasszony nem volt olyan lúzban, mint az én két lányom, mert míg a boldog ara csak hétköznapi ruhában tett-vett a ház előtt, addig ők már teljes díszbe öltözötten szettek a templomba, jó helyet foglalni maguknak a karzatban.

Pompás idő volt. Esküvő után nem szorongott benn a lakodalmas nép, hanem künn mulatoztak a ház előtti szabad térségen, ahova a mi tornácunkról igen jól el lehetett látni. Mikor a Bihari (alkalmasint a nagy Bihari leszármazottja) bandája rázendített a talp alá való, ropogós csárdásra, az én lányaim nyomban kiperdültek a kőtornácsra s ugyan megforgatták egymást, amúgy magyárosan. Jól benne voltunk már az estében, amikor Jolánka és Mancsi még egyre ropta a csárdást a jól odahallatszó cigányzene mellett.

Hattyu kutyát is felvillanyozta a szokatlan céció. Kerítéshosszában futkározva nagyokat ugatott a muzsikaszóhoz.

Leszállott az éjjel. Egy rózsaszín falu, fehér függönyös leányszobában két kipirult arcú leányka egymást átölelve édesen aludt. Nagymama korukban sem fogják elfeledni, milyen jól mulattak a Pelle Marcsa lakodalmán, ahova sem meg nem hívták őket, sem el nem mentek, mégis jelen voltak — természetes jókedvük és gyermeki képzeletük jóvoltából . . .

Bár minél több kis és nagy állomáson lobogna jövő

nyáron a szeretet és béke fehér keszkenője egymásra találó gyermekekben! Amelyik szülő ilyen keszkenőt ad gyermeke kezébe, megóvja magát a teljes eldurvulástól...

Ennyi az én beszámolóim. Nem sok, mégis elég. Felnőtt embernek akkor van vakációja, amikor gyermeket lát szívesen maga körül.

Elek Apót és a Cimborákat szeretettel köszöntve vagyok

igaz híve:

Kovácsné, Bendre Róza.

(Hegyközüjlak, 1927. szept. 20.)

Tíz fogas kérdés!

A Cimborá új pályázata. A helyes megfejtők között a Stollwerck csokoládé-gyár 15 díját sorsoljuk ki!

Új pályázatot hirdetünk a Cimborá olvasói részére! E pályázat minden eddigittől eltér abban, hogy nem a rejtvénymegfejtésben való ügyességteket, sem pedig a helyesírásban és fogalmazásban való képességeitekről kell tanúságot tennetek, hanem tíz fogas kérdésre kell megfellelnetek, még pedig jól! Ezzel sokat tanulhattok, szélesíthettek ismereteiteket és — pompás csomagokat nyerhettek jutalmul, amelyek finom csokoládéval és cukorkával vannak tele.

A pályázat feltételei a következők:

A Cimborá minden számában, amelyik a hó tizedikén jelenik meg, tíz kérdést közlünk, amelyikre röviden, csak egy-két mondatral kell megfellelni. A feleletek tintával írva ugyanazon hónap utolsó napjáig a Cimborá kiadóhivatalába, Szatmárra, (tehát nem Elek nagyapóhoz, Kisbácsonba) küldendők be és a borítékra mindenkor rá kell írni: „Stollwerck pályázat”. Azokat a feleleteket, melyek a hónap 30-ika után érkeznek be, már nem vehetjük figyelembe.

A megfejtők között 15 díjat és pedig

2 első,

5 második,

6 harmadik és

4 negyedik díjat sorsolunk ki.

A pályázaton akár csak egy kérdésre adott felelettel is részt lehet venni.

A díjak a brassói Stollwerck csokoládé és cukorkagyár ajándékesomagjai, melyeket a gyár a nyerteseknek közvetlenül küld el címükre.

A megfejtéseket minden hónapban a 20-án megjelenő számban közöljük.

A tíz kérdés, amely feleletre vár a következő:

1. Ki volt Petőfi Sándor?
2. Miből készül a ceruza?
3. Milyen a föld alakja?
4. Ki írta Robinson Crusoe-t?

5. Ki volt az első magyar király?

6. Milyen jelzővel illette Mátyás királyt a történelem?

7. Mi a jászol?

8. Miből készül a vászon?

9. Mit jelent ez a mondás: „Lassan járj, tovább érsz”?

10. Mi az a láva?

Lássuk tehát!

A Cimborá kiadóhivatala.

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

Évtizedek óta hűséges jóbarátja a fogvasztónak és igazi segítője köhögésnél, fáradalmaknál. Páratlan hírneve, s elterjedtsége miatt igen gyakran utánozzák, s különféle nagyhangú hirdetés útján próbálkoznak a közönség figyelmét magukra vonni, azonban a Stollwerck tejkaramella kiváló minőségét sem érhetik el.

A NÉV:

Nem az elnevezés és külsőség, hanem a belső érték a mérvadó! Ez a Stollwerck tejkaramella szerény névvel elért, túlzott reklám nélküli eredménye!

AZ ÉRTÉK:

A Stollwerck tejkaramella mindenkor vezet! Elsősorban mint tápszer, mert a testnek szükséges fontos tápanyagokat nagy mennyiségben tartalmazza: így képzőanyagokat (fehérje, méz, foszforsav) és meleget, erőt kölcsönző anyagokat (cukor, tejszír). A nagy tápértékhez még a rendkívül kellemes íz, annak szomjúságot oltó hatása is járul és nem szabad elfelejteni, hogy hűlés esetén a legkellemesebb köhögés elleni gyógyszer.

SENKINEK

sem lehet tehát kétsége, hogy milyen tejkaramellát vásároljon. Csakis olyat, amely a legjobb, legkellemesebb ízű és melynek minőségéről legjobban a név kezeskedik.

Stollwerck Testvérek r. t.
Bucuresti.

Elek nagyapó üzeni.

**A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben
melyik hónap hányadik napján kelt a levél!**

— Gödényi László

Zoli, Nagyvárad. Apukád postán küldte el az esedékes 100 leut, anyukád pedig egy öreg bácsinak fizette ki a 100 leut. A dolog igen egyszerű: ezzel két negyedre van kifizetve az újság. Ha az illetőnek van felhatalmazása a kiadóhivataltól, természetesen, fizethettek neki. — Smil Gizi, Gyergyószentmiklós. Beszámolóid szerencsésen beérkezett. — Kohn Zsuzsika, Nagyvárad. Ha Pesten voltál, remélem, beszámolsz arról, s számon tartom az ígéretedet is, hogy ezután szorgalmasabb leszel a levélírásban. Gutmann Vera, Berkovits Pali, Hajdu Bözsi és Lindenfeld Tilda üdvözlését köszönöm, de mondd meg nekik, hogy levelet is várok tőlük. — Palocsai Erzsébet, Torda. Ugy a te számrejtvényed, mint a Józsefé sorra kerül. A történetről levélben s a 100 leut, ez azonban nem kerül. A történetről levélben. — Szőke Juci, Brassó. Az meglehet, hogy kétszer fizetted ki a 100 leut, ez azért nem ok arra, hogy lemondjatok a Cimboráról, mert könnyű lesz megállapítani, hogy melyik részről esett meg a tévedés. Leveledet a végből továbbítottam a kiadóhivatalnak, s egyben közlöm veled, akinek én személyesen adtam át a nyert könyvet, hogy nekem is volna okom az érzékenykedésre: egész éven át nem fizet az olvasók jelentékeny része és én jóformán egész éven át ingyen szerkesztem az újságot, írom a meséket, a rengeteg levelet, mert bizonyos vagyok abban, hogy ezidőszertint kötelesség utolsó lehellel dolgozni a jövő nemzedékért. — Vogel Gabi, Bácsfalu. Ha könyvet nyertél s rendben van az előfizetésed, eddig meg kellett kapnod a könyveket. — Schenk Karcika, Halmágy. Mért írod, C-vel a nevedet? Talán úgy becéztek otthon, vagy csak félrecsuszott a tollad? — Daniels Felicitás, Nagyvárad. Legújabb leveledet mint „szép“ levelet közlöm, nemcsak azért, mert oly szépen írsz a kedves Victoria nővéréről, hanem igazi írói készséget látok a nagyvárad-i ítéletidő leírásában. Egyben például is állítom leveledet olvasótársaid elé: te ugyanis itt tanultál meg magyarul s lám, ugy megtanultál, hogy semmi idegenesség sincs az írásodban. — Vitéz Erzsike, Kassa. Amiatt, hogy haragudnám, mert előző leveledet diktáltad, minthogy a nagymama születésnapjára egy tálcakendőt kellett elvégezned. Helyesen cselekedtél, Erzsike. Első a nagymama, azután következik a levél nagyapónak. S már el is következett. Sőt le irtad egy mesének a felét. Csak folytatd: szívesen olvasom, hadd lássam, mint fejlődik az írásod és fogalmazásod. — Lukács László, Vulkán. Írtam a kiadó bácsinak, hogy igen várod a két könyvet: küldje meg. Eddig bizonyosan megkaptad, mert meg kellett kapnod. — Major Lacika, Bánffyújvárad. A testvéred, Annuska elment a kolozsvári tanítónőképzőbe, azért írsz te most. Ne csak azért, de különben is írd szor-

golmasan, Lacika, a te kedves kerek betűiddel. Azt igen helyesen teszed, hogy foglalkozol a bélyeggyűjtéssel, mert ezáltal is gyarapodik az ismereted, s örömmel látom a rajzmásolásból, hogy a rajzolásra is van tehetséged. De még annak is örvendek, hogy a könyvet megkaptátok. — Pálffy István, Maroshévíz. Kilencen ültetek a nyáron az asztalnál. Szép szám. Nagyapónál 20-an. Ez is szép, ugy-e? Nálunk csaknem állandó nagy meleg volt. Az unokák vízben nyaraltak. — Szepesházy Klára és Gaba, Eperjes. Örvendek az örömednek, Klárka. Öcsikének elküldtem a neki szóló levelet. Az ő álma, bizony, nem valósult meg: ló helyett csacsit kapott Stánci nénitől, de hát ha nincsen ló, jó ám a csacsi is. A mama levelét (az üzenet írásakor, október 4.) nem kaptam. Igen sajnálnám, ha elveszett volna. — Glück Irma, Szatmár. Alapos beszámolóid írtál: sokat tanulhatnak belőle olvasótársaid. — Lázár Ilonka, Gyergyószentmiklós. Hát csak légy bátrabb ezután s írd szorgalmasan nagyapónak, aki meg, ha városotokba megy, nem kerüli el ám a házatokat. Ezt azért is megérdelem, mert hálát odssz Istennek, hogy megkezdődött az iskola. Igazad van: ott sok szépet lehet tanulni. — Lázár Mariska, Gyergyószentmiklós. Te vagy anyukádnak a legnagyobbik leánya, segítesz neki a főzésben, többféle tésztát tudsz sütni, még tortát is. Hiszen majd meglátom, ha hozzátok megyek, hogy milyen mestere vagy a tésztaféléknek. A beszámolóid és további leveleiteket szeretettel várom. — Blum László, Nagyvárad. Ha anyuka azt írta neked, hogy újra előfizet a Cimborára, bizonyosan elő is fizet, csak tanulj szorgalmasan.

Skrobal Eszter, Eperjes. Már harmadik éve, hogy jár neked a Cimborá s még csak egy levelet írtál, de most majd gyakrabban fogsz írni. Ennek igen örvendek s annak is, hogy a te írásodon nem látszik meg a szlovák iskola, tiz címet azonban nem tudsz küldeni a kiadó bácsinak, mert iskolatársaid mind szlovákok s az iskolában szigorúan meg van tiltva a magyar könyvek olvasása. Még dicséretesebb, hogy oly szépen írsz magyarul. Arcképedet kedves emlékeim közé helyeztem. — Molnár Nóra, Arad. Jól vannak megszerkesztve a képrejtvényeid, de ezek a rajzok is egynek kivételével nem alkalmasak a sokszorosításra, ez az egy (a kéz kezét mos megfejtésű) jó ismerős. — Losonczy Bubi, Nagyvárad. Remélem, már rég megkaptad a nyert könyvet s el is olvastad. Ha nem: értesíts. — Halász Lajos, Szatmár. Örvendek, hogy újra megkezdted a levélírást, de az apróbetűs írást kerüld, mert végül ugy elaprósodik az írásod, hogy magad is nehezen fogod olvasni, arról nem is beszélve, hogy ezzel rontod a szemedet. A rejtvényeket jól fejtetted meg. — Bódi Sanyika. Ez az első leveled s így nem csodálom, hogy arról, hol kelt, megfeledkeztél. Pótold ezt következő leveledben. Egyébként irhattál volna hosszabb levelet is, hiszen még jobban megismertelek volna abból. Azt igen helyesen cselekedted, hogy már első leveledben nagyapónak szólítottál. — Lázár Ilonka, Gyergyószentmiklós. Jó a rejtvényed, sorra kerül. — Früstök Öcsike,

Facsád, Krassószőrénymegye. Nagyon nagy örömet szerzett neked anyukád a Cimborá megrendelésével, mert a Cimborá csakugyan jó cimborá. Ha különösen Atillával és Árpáddal akarsz megismerkedni, szerezd meg a kiadóhivatalnál Magyarok története című könyvémet. Azért is ajánlom a magamét, mert én örök időkre lemondtam a szerzőnek járó fizetéséről, csakhogy a kiadó olcsóbban adhassa a könyvet a népek és az ifjuságnak. A „Fehér Sas” júliusban, a 19. számban kezdődött, tehát egy negyedévet kell megrendelned, hogy az egészet olvashasd. Intézkedtem, hogy a kiadóba, ha van még belőle, küldjön neked az arcképemből. „hadd érezzed, mintha nagyapóval beszélnél”. Szeretettel várom további kerek betűs leveleidet. — **Csontos Andor, Mező-Záh, Tordaaranyosmegye.** Valóban, helyeslem, hogy tanító légy, de amint már levélben is irtam, nem helyeslem, hogy Magyarországon akarsz tanító lenni. Ott már éppen elég erdélyi van, sőt a soknál is sokabb, s ha én vénségemre erkölcsi kötelességemnek tartottam haza jönni, te meg tartsd erkölcsi kötelességnek az itthon maradást. A „Sas és a fiai” is reménykeltő szárnyp próbálgatás, de egyszer s mindenkorra jegyezd meg, hogy fölösleges az olvasó szájába rágni a tanulságot: ezt magából a történetből az olvasónak le kell vonnia. — **Lázár Mariska, Gyergyószentmiklós.** Azt írod, hogy unalmadban irsz, aztán kézimunkálsz. Aki ír és kézimunkál, az már nem unatkozik, hátha ezenfelül még jó könyveket is olvasol! Mostanában sok értékes és érdekes könyvet hirdet, s amint látom, olcsón, a kiadóhivatal, ha apránként megszerezgeted ezeket, aligha fogsz unatkozni. A rejtvényeid jók, de nyomdailag nehéz volna összeállítani, a cinkografálás meg igen költséges volna. A névjegyrejtvényedben nincs benne az illető foglalkozása, mert a „Labancz” nem tablót jelent, hanem ennél is rosszabbat. Mit? Találd ki. — **Berger Zsófi, Nagykároly.** Szeretnél a megspórolt pénzeden jó könyvet venni, s arra kérsz, ajánljak neked, annyi könyvet ajánlhatnék neked, hogy akár egyéb se lenne az újságban. Mostanában sok jó könyvet hirdet a kiadóhivatal jelzi is röviden a tartalmát: akármelyiket választod, nem bánod meg. Mind jó könyvek. — **Heymann Magda, Temesvár.** Elhatároztad, hogy ezután rendszeresen irsz, mert úgy érzed, mintha édes unokám volnál. Hát csak írd s ne fogsz csalódní. Cij szeretettel válaszolok neked mindig, mintha édes unokám levelére válaszolnék. Remélem, már megkaptad a nyert könyvet, s bizony nem fogom sajnálni tőled, ha máskor is rád mosolyog a szerencse. A Fehér Sas az év végéig tart. Abban még nem állapodtam meg, hogy a sok közül melyik regényt fogom közölni. — **Varga Éve, Mezőtur.** Nem kell szégyenkezned, mert ha rég nem irtál, alaposan helyrehoztad a mulasztást nyolc oldalas s csupa szeretettel sugárzó leveleddel. Amilyen felejthetetlen néked a nagyváradi álmódon való találkozás, oly felejthetetlen nekem is, s ez lesz a leveled is, amelyben oly megható szépen írod le ezt a találkozást. Vajha megisméltőlhetnék ez a mezőturi állomáson! Hogy a Cimborának nincs párja széles

e világon? Ha így találsz, ennek nem lehet más magyarázata: minden sorában benne van az én gyermekszertető szívem. — **Hunyadi Hermina és Sándor, Petrozsény.** Levelet is, ne csak megfejtést! — **Mihály Karcsi, Brád.** Ugyanezt üzenem neked is! — **Kerezi Bandi, Pojana.** Nagyon kíváncsi voltál mindig, hogy ki az a nagyapó. Most megtudtad és sietsz írni. Szeretnéd megrendelni a Cimborát, de édesapádnak sok a kiadása, így hát várnod kell, amíg pénzed lesz, s azonnal megrendeled. Isten segéljen, Bandika. Addig is ird meg, hogy melyik Pojánában laktok, mert Háromszékmegyében kettő van: egyiknek Kézdiszentkereszt, másiknak Sósmező a neve. — **Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárad.** Eddig bizonytalannal megkaptátok a nyert könyvet. Ha nem: értesítetek. — **Bodnár Mariska, Kovin, Jugoszlávia.** Nem is hiszem, milyen boldogok vagytok, ha válasz megy a leveletekre: az egész ház veletek örül. Remélem, hogy Szekszárdról is irsz levelet, sőt ha megismerkedel az ottani élettel, be is számolsz arról. Szeretettel várom leveleidet. — **Kemecsei Ágnes és Erzsébet, Albis, Bihar megye.** Szomorú hír van a beszámolódban: édesapátokkal nagy szerencsétlenség történt, de, hála Istennek, már jobban van. Talán e miatt oly rövid mindkettőtök beszámolója. Még van idő rá, hogy hosszabb beszámolót irjatok. — **Bortnyik Irénke, Szászrégen.** Egy héten belül két levelet irtál nagyapónál, s ígérted, hogy ezentúl sokszor irsz. Hát csak írd, Irénke, s majd meglátod, hogy anyukától és a Cimborától úgy megtanulod a magyar írást, mintha magyar iskolában járnál. — **Horváth Sárika, Székelyudvarhely.** Nem értem, miért nem kapod az újságot, mert kétszer is irtam a kiadóhivatalnak, hogy Vulkánból Udvarhelyre, a tanítónőképzőbe irányítsa. Annak igen örvendék, hogy jó dolgotok van. Ebben én nem is kételkedtem. — **Weinberger Zitta, Torda.** Minden leveledre válaszoltam s majd meglátod, egyszerre csak mennek egymásután a válaszok, amint az első sorra került, aztán tőled függ, hogy akár minden számban legyen üzenet. Nagy örömmel látom leveledből, hogy drága anyukád sok jó könyvet vett neked, s ha azok olvasásával is gyakorlod magad a magyar nyelvben. Bizony, nem mondhatom elégszer: a jó könyv a legjobb barát. — **Partos István, Marosvásárhely.** Várom a bejelentett hosszabb levelet. — **Józsa Mária és Böske, Fogaras.** Ha nem csalódom, most találkozom először a nevetekkel. Levelet is várok, nemcsak megfejtést. Szeretek közelebről megismerkedni az én unokáimmal. — **Blum László, Nagyvárad.** Megkaptad a nyert könyvet s anynyira tetszett, hogy reggel korán fölkelteél és kiolvastad. Azt írod, hogy Klárát nem lehet rávenni az írásra. Hiszen, csak menjek Váradra, hátra fordítom a sarkát. Lám, a te írásod máris javult minden tekintetben. Épp úgy javulna a Klára írása is. Nem is képzelitek, mi csoda nagy gyönyörűséget szerez egy szépen és okosan irt levél olvasása. Aki olvassa az ilyen levelet, szeretettel gondol az írójára. Hány örök barátság szövődött a szépen irt levelekből! Apukádnak tolmácsold viszontüdvözetemet.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is fogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hó. nap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hó. nap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

Beküldte: Szepessy Zoltán.

— oll	— ar
— ra	— ron
— ap	— ár
— ob	— át
— rás	— l
	— ás

Egy hős neve.

A SZEPTEMBER HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE

25. szám. Sakkrejtvény. Egy gondolat bánt engemet. Ágyban, párnák közt halni meg. (Petőfi)
Számrejtvény: Árvalányhaj a süvegem bokré-tája. (Petőfi.)

26. szám. Csigarejtvény: Lassan járj, tovább érsz. Pótlórejtvény: Klivland-Ohió.

27. szám. Szélmalomrejtvény: Szent Péter esernyője. Versesrejtvény: Nyul.

MEGFEJTETTÉK:

Ifi. Zalányi Gyula, Weinberger Zitta, Horváth Sárika, Lukács László, Petrovay Gabriella, Geröly Mancsi, Gödényi László Zoltán, Strumberger Antal, Sándor Etelka, Grossmann Gyurka, Kiss Pál, Hanvay Klári, Gál Zsuzska, Vámos Irénke, Kürthy Katalin, Kain Irén és Laci, Antonya Klárka és Gabi, Serester Anna, Partos István, Bodola István, Daniels Felicitas, Palocsay Erzsébet, Smil Gizi, Gödényi László Zoli, Salamon Zoltika, Moldvai Marika, Weinberger Zitta, Kéhler Ede Egon, Lukács Pál, Szabó Lacika, Kálnér Cuncika, Kain Irén és Laci, Jónás Laci és Iluska, Mandis Margit Mária, Babesák Iluska, Sándor Etelka, Csiki Gábor, Körmendy Józsi és Miki, Vogel Gabi, Schenk Karszika, Nagy Áron, Kibédi Andor és Bözsi, Fischer Jancsi, Mandis Margit Mária, Simon Aranka, Major Lacika, Fehér Aranka és Zolti, Vitéz Erzsike, Daniels Felicitas, Lukács László, Hamek Andor, Pálffy István, Hunyadi Hermina és Sándor, Mihály Karszi, Bortnyik Irénke, Bodnár Mariska, Glück Imre,

488

Kemecsei Ágnes és Erzsébet, Kovrig Gyerekek, Losonezy Bubi, Skrobal Eszter, Bódi Sanvika, Petrovay Gabriella, Heymann Magda, Blum László.

A megfejtők között ezuttal nem könyvet, hanem 15 pompás ajándécsomagot sorsoltunk ki.

Az ajándécsomagokat ezuttal a

STOLLWERCK Testvérek r. t.

brassói cukorka és csokoládégyára bocsájtotta rendelkezésünkre. Azt hisszük, mindnyájan ismeritek a világhírű Stollwerck csokoládét és tejkaramellát, melynek finomsága és tápértéke minden más hasonló készítményt felülmúl. A Stollwerck gyár az ajándécsomagokkal kétszeres célt kívánt szolgálni. Meg akart örvendeztetni Benneteket a pompás ajándécsomagocskákkal és mindazokkal, akik még gyártmányait nem ismernek, meg akarja ismertetni nagyszerű készítményeit. A nyerteseknek általunk kíván jó étvágyat az ajándécsomagokhoz! A sorsolásnál Tök-mag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következő tizenöt nevet húzta ki:

Fischer Jancsi, Szatmár: Strumberger Antal, Temesvár: Lukács László, Vulcan: Hanvay Klára, Csiz: Körmendy Józsi és Miki, Kolozsvár: Kálnér Cuncika, Belényes: Szabó Lacika, Kolozsvár: Kéhler Ede Egon, Késmárk: Salamon Zoltika, Aranyosgyéres: Gál Zsuzska, Szatmár: Mandis Margit Mária, Élesd: Kürthy Katalin, Szatmár: Weinberger Zitta, Torda: Grossmann Gyurka, Hátszeg: ifj. Zalányi Gyula, Nagyvárad.

CIMBORA kénes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbácson) u. p. Bațanii-Mare (Nagybácson), jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.